

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/83/2023
Identifikačné číslo spisu:	8119212178
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8119212178.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. U., narodeného XX. Z. XXXX, C., Š.I. XXXX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou MG LEGAL, s.r.o., Námestie osloboditeľov 3/A, Košice, proti žalovanému U. K., narodenému XX. I. XXXX, C., I. Č. XXXX/XX, zastúpenému advokátom Mgr. Marcelom Fandákom, LL.M., Košice, Kováčska 40, o zaplatenie 100 000 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19C/31/2019, konajúc o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/43/2021 z 27. októbra 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ aj „okresný súd“) rozsudkom č. k. 19C/31/2019-158 z 24. júna 2021 rozhodol: „I. Konanie o zaplatenie sumy 100.000 eur z a s t a v u j e. II. Žalovaný j e p o v i n ť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 100.000 eur od 16.11.2016 do 14.8.2019 t.j. 13.712,33 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 70.000 eur od 15.8.2019 do 3.11.2019 t.j. 767,12 eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. III. P r i z n á v a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

2. Predmetom súdneho konania bol nárok žalobcu ako správcu dedičstva po nebohom I. U. na základe zmluvy o pôžičke z 12. októbra 2016, na vrátenie pôžičky a zaplatenie úrokov z omeškania, a to za omeškanie s plnením záväzku. Prevodom z 15. augusta 2019 žalovaný poukázal sumu 30 000 eur na účet príjemcu U. U., správcu dedičstva uvedenú vo výzve zo 7. júna 2019 a 4. novembra 2019 bola žalovaným na účet žalobcu poukázaná suma 70 000 eur.

3. Po vykonanom dokazovaní spor právne posúdil s poukazom na § 657, § 658, § 563, § 567, § 559, § 522, § 523, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

4. Proti výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), h), f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ aj „krajský súd“) po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti - výrok II. a III. potvrdil dovolaním napadnutým rozsudkom sp. zn. 22Co/43/2021 z 27. októbra 2022. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

6. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby súd prvej inštancie konanie o zaplatenie sumy 100 000 eur zastavil (vo výroku I. napadnutého rozsudku), ktorý výrok odvolaním nebol napadnutý.

7. Zmluva o pôžičke podľa § 657 a § 658 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, je zmluvou reálnou, t. j. nestačí len dohoda o jej obsahu, ale k jej platnosti je potrebné aj odovzdanie predmetu pôžičky (napr. peňazí) zo strany veriteľa dlžníkovi, inak zmluva nevznikne. Odovzdanie vecí, peňazí, alebo zaslanie peňazí ako pôžičky na účet dlžníka je preto dôležitou súčasťou zmluvného vzťahu z pôžičky.

8. Vychádzajúc z obsahu spisu a pred súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, tak ako vyhodnotil aj súd prvej inštancie, a to v ústnej forme, pričom listina označená ako „zmluva o pôžičke“ podpísaná a datovaná len dlžníkom zároveň svedčí o obsahu zmluvy o pôžičke. O uzatvorení tejto zmluvy zároveň svedčí aj príkaz na úhradu z 12. októbra 2016, ktorý bol realizovaný v rovnaký deň, v aký bola zo strany dlžníka podpísaná listina označená ako „zmluva o pôžičke“, pričom z tohto príkazu je zrejmá nielen výška poskytnutej pôžičky, ale aj to, že peniaze boli odoslané na účet zhodný s účtom uvedeným v samotnej zmluve o pôžičke. Zároveň uzatvorenie zmluvy o pôžičke preukazuje aj list žalovaného z 15. júla 2019 (č. l. 124), v ktorom žalovaný potvrdzuje uzatvorenie zmluvy o pôžičke, keď uvádza, že „...uhradím časť pôžičky...“. Skutočnosť, na ktorú poukazuje žalovaný, t. j. že v príkaze na úhradu realizovanom I. U. je uvedené: „kúpna cena U. K.“, nemení nič na vyššie uvedených skutočnostiach. Táto poznámka v príkaze na úhradu plne zodpovedá zmluve o pôžičke a jej účelu.

9. V súvislosti s námietkou žalovanej strany, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke nedošlo, nakoľko finančné prostriedky neboli zaplatené na účet dlžníka, ale na účet manželov G., sa odvolací súd priklonil k záveru súdu prvej inštancie, že pri peňažnej pôžičke veriteľ splní svoj záväzok prenechať dlžníkovi peniaze nielen ich odovzdaním dlžníkovi v hotovosti, ale aj formou bezhotovostného prevodu, a to nielen na účet dlžníka, ale vzhľadom na dohodu zmluvných strán aj na dlžníkom označený účet tretej osoby, a to s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Reálna podstata zmluvy o pôžičke je naplnená aj vtedy, ak veriteľ poukáže zo zmluvy o pôžičke podľa zmluvnej dohody s dlžníkom peňažnú čiastku na účet dlžníkovho veriteľa, pričom dlžník sa zaviazal takto mu poskytnutú čiastku v dohodnutej lehote vrátiť. Uskutočnením prevodu je potom splnená podmienka odovzdania predmetu pôžičky dlžníkovi (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/3756/2013).

10. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že v danom prípade nebola splnená zákonná podmienka pôžičky v zmysle § 657 OZ, a to prechod peňazí do vlastníctva dlžníka - žalovaného a možnosť jeho dispozície, a že by bolo dôvodné právny vzťah podriaďiť pod ust. § 534 OZ - pristúpenie k dlhu z dôvodu, že peniaze boli zaslané na účet manželov G. nebohým I. U.. Odvolací súd mal za to (tak ako uvádzal aj súd prvej inštancie), že v danom prípade bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že veriteľ zašle peniaze na účet tretej osoby, ktorej účet dlžník označil. Možnosť plnenia záväzku na cudzí účet konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku zo 7. mája 1999 sp. zn. 3Obo/399/1998 (Zb. NS vydanie 5, ročník 1999, strana 49 pod č. 102/1999), keď uviedol, „Ak úverová zmluva určuje, že veriteľ poskytuje peňažné prostriedky dlžníkovi na kúpu konkrétnej nehnuteľnosti, dlžník môže požiadať veriteľa, aby poskytnutý úver zaplatil priamo na účet predávajúceho. Dlžník nemôže v konaní o vrátenie takto poskytnutých peňažných prostriedkov úspešne namietat', že veriteľ mu peňažné prostriedky na kúpu nehnuteľnosti neposkytol“.

11. Ak platí, že plnením zo strany veriteľa na iný účet ako na účet dlžníka dôjde k splneniu záväzku, znamená to, že v skutočnosti peniaze (ako pôžička) boli dlžníkovi poskytnuté na účet ním označený, a to bez ohľadu na to, že nejde o účet dlžníka. Dlžník totiž takýmto označením účtu určil, čo sa považuje za riadne poskytnutie pôžičky. Tým si veriteľ splnil všetky povinnosti v zmysle uzavretej zmluvy o pôžičke, čo zahŕňa aj odovzdanie peňazí dlžníkovi (zmluva o pôžičke ako reálny kontrakt toto požaduje) ako dovŕšenie zmluvného vzťahu zo zmluvy o pôžičke. Zároveň to značí, že tretia osoba nie je v zmluvnom vzťahu k veriteľovi, t. j. nie je voči nemu v postavení dlžníka. V tomto prípade je účet tretej osoby len platobným miestom, tretia osoba však nie je zaviazaná ako dlžník voči veriteľovi. Zaviazaný podľa zmluvy o pôžičke zostáva aj v tomto prípade dlžník a on je povinný veriteľovi peniaze vrátiť, a to bez ohľadu na to, že peniaze priamo neobdržal. Z toho vyplýva, že aj keď veriteľ poslal peniaze ako pôžičku na účet tretej osoby, ale zmluvu a jej podmienky dohodol s dlžníkom, musí v súdnom konaní žalovať na vrátenie dlhu dlžníka a nie tretiu osobu.

12. Ak žalovaný v odvolaní namietal neurčené miesto plnenia, v tomto prípade odvolací súd vychádzal z § 567 OZ, podľa ktorého dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka. Peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu alebo prostredníctvom poštového podniku je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave alebo vyplatením sumy dlhu veriteľovi v hotovosti, ak osobitný zákon neustanovuje inak alebo ak sa veriteľ a dlžník písomne nedohodnú inak. Číslo účtu I. U. muselo byť žalovanému známe, keďže disponoval príkazom na úhradu, na ktorom je číslo účtu platiteľa uvedené. Uvedený listinný dôkaz - príkaz na úhradu z 12. októbra 2016 ako prílohu k svojmu stanovisku doložil a predložil samotný žalovaný (č. l. 63 a č. l. 64 spisu).

13. Právne posúdenie úroku z omeškania sa nemení, podľa odvolacieho súdu správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobe ohľadne uplatneného úroku z omeškania vyhovel. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že termín splatenia dlhu možno jednoznačne ustáliť na 15. novembra 2016 ako lehoty na vrátenie dlhu, a to bez ohľadu na druh záväzkového vzťahu medzi I. U. a žalovaným, teda či by išlo o pôžičku podľa § 657 OZ, alebo o pristúpenie k záväzku v zmysle § 534 OZ. Dohoda o takejto lehote na vrátenie dlhu jednoznačne vyplýva z listiny označenej ako „zmluva o pôžičke“ (l. č. 6 listinného súdneho spisu), ktorá je podpísaná žalovaným, pričom tento svoj podpis ani nijako nespochybňoval. Ak by termín splatnosti nebol takto medzi žalovaným a I. U. dohodnutý, zrejme by túto listinu žalovaný nepodpisoval.

14. Na záver odvolací súd uviedol, že úvahy žalovaného o tom, že nevedel na aký účet má peňažné prostriedky vrátiť neobstoja, lebo právny poriadok Slovenskej republiky pozná viaceré spôsoby, akými môže dlžník splniť svoj peňažný záväzok. Ani tvrdenia žalovaného ohľadne konania na Okresnom súde Poprad o určenie vlastníckeho práva a vyznačenej poznámky na LV nie sú relevantné. Medzi stranami síce prebiehalo konanie na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 10C/28/2019, avšak takmer tri roky po splatnosti pôžičky, pričom ak žalobca uplatňuje svoje práva v súdnom konaní, nie je možné takéto konanie hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Dovolanie žalovaného

15. Žalovaný podal dovolanie v zmysle § 419 a nasl. CSP, pretože odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces § 420 písm. f) CSP.

16. Krajský súd potvrdením rozsudku okresného súdu dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, keďže krajský súd (rovnako ako okresný súd) neposkytol žalovanému primerané odpovede na jeho skutkovú a právnu argumentáciu (absencia presvedčivosti napadnutého rozsudku). Krajský súd v tomto smere buď zopakoval argumentáciu okresného súdu alebo ju „prerozprával“ inými slovami, nič to však nemení na závere, že žalovaný nedostal primerané odpovede na ním uplatňované podstatné námietky.

17. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že k uzatvoreniu žiadnej zmluvy o pôžičke s právnym predchodcom žalobcu nedošlo, a že medzi zmluvnými stranami ani nikdy nedošlo k dohode o konkrétnom termíne alebo lehote úhrady predmetných finančných prostriedkov, pričom opačný skutkový záver nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní (ide o zjavný skutkový exces). Bola to práve (i) absencia relevantných dôkazných prostriedkov (dôkaz o ústnej alebo písomnej dohode), (ii) označenie čísla účtu, na ktorý má byť vrátená finančná čiastka, ako aj (iii) obvyklý chod vecí, čo bránilo okresnému a krajskému súdu zmysluplne dospieť k záveru o ním zistených skutkových okolnostiach a tým aj dôvodnosti nároku žalobcu. Oba všeobecné súdy myšlienkovy prepojili nepodpísanú listinu označenú ako „zmluva o pôžičke“ z 12. októbra 2016 s ústne uzatvorenou zmluvou o pôžičke (krajský súd aj s príkazom na úhradu z 12. októbra 2016) napriek tomu, že tejto úvahe chýba racionalita a je nevierohodná. Ak mala byť uzatvorená ústna zmluva o pôžičke 12. októbra 2016 s tým istým obsahom ako je písomné znenie listiny z 12. októbra 2016, tak neexistuje racionálny dôvod, aby nebola podpísaná listina z 12. októbra 2016. Uvedenej úvahe preto chýba akýkoľvek zmysluplný základ. Navyše písomný návrh na uzatvorenie zmluvy nepreukazuje existenciu alebo obsah ústneho dojednaní medzi zmluvnými stranami.

18. Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi príkazom na úhradu a zmluvou o pôžičke je potrebné uviesť, že z jeho znenia „kúpna cena U. K.“ nemožno pri žiadnej zmysluplnej interpretácii dospieť k záveru, podľa ktorého tento má byť sám o sebe akýmsi dôkazom o uzatvorenej zmluve o pôžičke. V tomto smere chýba akákoľvek vecná súvislosť medzi týmito dvoma úkonmi, pričom časová okolnosť nie je dôkazom o povahe realizovaného právneho úkonu a zároveň neposkytuje ani diferenčný prvok medzi posúdením, či v okolnostiach danej veci bola uzatvorená zmluva o pôžičke alebo šlo o prístupenie právneho predchodcu žalobcu k záväzku podľa § 534 OZ. Krajský súd a rovnako aj okresný súd sa v tomto smere vyhli odpovedi na námietku žalovaného, podľa ktorej právny predchodca žalobcu sa vo vzťahu k žalovanému zaviazal, že bude namiesto neho plniť jeho dlh z kúpnej zmluvy (§ 534 OZ), čomu nakoniec nasvedčuje aj textácia v označenom príkaze na úhradu.

19. Dovolateľ ďalej uviedol, že skutkový záver krajského súdu, podľa ktorého „termín splatenia dlhu možno jednoznačne ustáliť na 15. novembra 2016“ (bod 28. napadnutého rozsudku), a to bez ohľadu na povahu záväzkového vzťahu (§ 657 OZ alebo § 534 OZ) je v zjavnom rozpore s jeho východiskovou (hodnotiacou) úvahou. Krajský súd konštatoval, že lehota na vrátenie dlhu vyplýva z listiny označenej ako „zmluva o pôžičke“, ktorá je podpísaná žalovaným. Krajský súd svoj skutkový záver založil na hypotéze, že „ak by termín splatnosti nebol takto medzi žalovaným a I. U. dohodnutý, zrejme by túto listinu žalovaný nepodpisoval“. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že krajský súd na jednej strane konštatuje, že splatnosť dlhu možno jednoznačne ustáliť (najvyššia forma dôkazného štandardu) na strane druhej toto zistenie zakladá na hypotetickom predpoklade o existencii takejto dohody, existenciu ktorej nepriamo vyvodzuje z jednostranného právneho úkonu (návrh na uzatvorenie zmluvy o pôžičke). Žalovaný síce nepopieral, podpísanie takejto dohody, ale konzistentne počas konania tvrdil, že s právnym predchodcom žalobcu sa dohodol, že zmluva o pôžičke sa uzatvárať medzi nimi nebude, ale právny predchodca žalobcu pristúpi k jeho záväzku postupom podľa § 534 OZ. Inými slovami povedané,

žalovaný poprel skutkovú verziu o ústne uzatvorenej pôžičke, pričom z predchádzajúceho konania žalovaného a právneho predchodcu žalobcu je zrejmé, že medzi sebou nekontrahovali ústne, ale mali kontrahovať písomne, pričom zároveň je zrejmé, že od písomného kontrahovania obe strany ustúpili. Za podstatné žalovaný považuje to, že záver o dohode o splatnosti dlhu sa zakladá na predpokladoch, z ktorých zmysluplne vyplývať nemôže a určite nie na úrovni dôkazného štandardu jednoznačne preukazujúceho určitú právne významnú skutočnosť, prípadne na úrovni dôkazného štandardu nižšieho stupňa (bez rozumných pochybností). V tomto smere má žalovaný za to, že krajský súd sa dopustil zjavného skutkového excesu.

20. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé (a nevyplýva to ani z rozsudku okresného súdu) na základe čoho (z akého dôkazného prameňa) krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v relevantnom čase (pravdepodobne v údajnom termíne splatnosti) disponoval príkazom na úhradu (bod 27. napadnutého rozsudku), a že v danom čase mu malo byť známe aj číslo účtu, na ktoré má vrátiť sporné finančné prostriedky. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že žalovaný argumentačne v rámci svojej procesnej obrany pracoval s označeným príkazom na úhradu, neznamená, že týmto príkazom disponoval v roku 2016. Pre úplnosť veci žalovaný uvádza, že sa s daným príkazom oboznámil až v priebehu predmetného konania. Navyše z povahy príkazu na úhradu vyplýva, že tento robí príkazca (v okolnostiach danej veci I. U.) a adresuje ho peňažnému ústavu, v ktorom má finančné prostriedky a nie inému subjektu, vrátane žalovaného.

21. Na základe už uvedeného žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/43/2021 z 27. októbra 2022 podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

22. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolanie nie je dôvodné a žiadal, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Dovolateľ opakovane tvrdí skutočnosti, ktoré už v priebehu súdneho konania uviedol a neunesol dôkazné bremeno v akejkolvek časti.

Rozhodnutie dovolacieho súdu

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania.

24. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

25. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

27. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým (§ 442 CSP).

28. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

29. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

30. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

31. Dovolací súd k námietke dovolateľa o nedostatočnom vysporiadaní sa s jeho odvolacími dôvodmi a námietkami v odvolacom konaní, keď spochybnil predovšetkým skutkové závery odvolacieho súdu uvedené v bode 27. odôvodnenia konštatuje, že uvedené námietky dovolateľa nie sú dôvodné, pretože dovolací súd nie je skutkovým súdom. Odvolací súd v súlade s obsahom listinného súdneho spisu (str. 61 - 64) skonštatoval a aj presvedčivým spôsobom odôvodnil, že samotný žalovaný predložil okresnému súdu príkaz na úhradu, z ktorého je zrejmé, že potrebným číslom účtu veriteľa disponoval, preto možno uzavrieť, že svojím správaním sa dostal do pozície, keď okrem istiny je povinný zaplatiť i úrok z omeškania vo výške podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, keďže z listiny - zmluva o pôžičke, založenej na l. č. 6 listinného súdneho spisu, ktorú dovolateľ podpísal a podpis na nej nespochybnil, vyplýva, že sa dlh zaviazal veriteľovi zaplatiť do 15. novembra 2016, pričom žalovaný predmetnú istinu zaplatil až po podaní žaloby na súd, a to v dvoch platbách. Dovolací súd pripomína, že zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, kde jeho platnosť v zásade môže potvrdiť/preukázať aj príkaz na úhradu pôvodne žalovanej istiny. Predložená zmluva o pôžičke podpísaná len žalovaným 12. októbra 2016 potvrdzuje obsah dojednania zmluvných strán, ktoré žalovaný v konaní nespochybnil.

32. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu

pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa nároku, o ktorom rozsudkom rozhoduje a musí byť z neho zrejmé, ako o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

33. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný poukázať a dostatočne sa zaoberať s argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

34. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa.

35. Podľa § 423 CSP dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

36. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

37. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlil svoje právne úvahy a právne posúdenie. Skúmaním procesného postupu odvolacieho súdu dovolací súd nezistil také pochybenia, ktoré by zakladali dôvod na iný postup než dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Pokiaľ dovolateľ namietal podľa obsahu dovolania aj nesprávne právne posúdenie sporu, tak dovolací súd konštatuje, že uvedenou námietkou sa nezaoberal lebo dovolateľ nepodal dovolanie podľa § 421 CSP a nevymedzil právnu otázku podľa § 432 ods. 2 CSP.

38. Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neprípustné.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.